

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2024 r.

sprawy **K. M.**

wobec którego umorzono warunkowo postępowanie karne o czyn z art. 157 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 23 listopada 2023 r., sygn. akt VI Ka 1195/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie

z dnia 5 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV K 289/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżonego kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od oskarżonego K. M. na rzecz oskarżycielki prywatnej A. K. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

K. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 30 kwietnia 2019 r. w godzinach wieczornych, po godzinie 21.00, na terenie posesji przy ul. [...] w W., należącej do D. K., pobił A. K. uderzając pięścią w twarz od strony prawej, zadając cios pięścią w klatkę piersiową od strony lewej oraz cios pięścią w lewą rękę, powodując stłuczenie żeber oraz zasinienia na twarzy i na rękach, wskutek czego spowodował u A. K. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.;
2. w dniu 30 kwietnia 2019 r. w godzinach wieczornych, po godzinie 21.00, na terenie posesji przy ul. [...] w W., należącej do D. K., naruszył nietykalność cielesną D. K., odpychając ją, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie, wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV K 289/21, uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, wyrokiem z dnia 23 listopada 2023 r., sygn. akt VI Ka 1195/22, zmienił wyrok w zaskarżonej części dotyczącej czynu I na szkodę oskarżycielki prywatnej A. K. w ten sposób, że w ramach zarzucanego oskarżonemu czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 30 kwietnia 2019 r. w godzinach wieczornych, po godzinie 21.00, na terenie posesji przy ul. [...] w W. uderzył A. K. pięścią w twarz od strony prawej, zadał cios pięścią w klatkę piersiową od strony lewej oraz cios pięścią w lewą rękę, powodując zasinienia na twarzy i na rękach, wskutek czego spowodował u A. K. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 157 § 2 k.k., jednakże uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne na okres 2 lat próby. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązał przy tym K. M. do zapłaty nawiazki na rzecz oskarżycielki prywatnej A. K. w kwocie 3.000 zł.

Obrońca K. M. wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu: „rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a to art. 523 § 2 i 4 w zw. z art. 439 § 1

pkt.7 k.p.k. gdyż zachodzi wewnętrzna sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie poprzez sprzeczność wyroku Sądu Okręgowego polegająca na zmianie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części dotyczącej czynu I na szkodę oskarżycielki prywatnej A. K. uniemożliwia jego wykonanie w przypadku konieczności zarządzenia wykonania, tym samym powodując uchybienie stanowiące tzw. bezzwzględną podstawę odwoławczą, przewidzianą w art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k. a także w zakresie kosztów procesu oraz art. 433 k.p.k. poprzez nierzetelne i niepełne rozpoznanie zarzutu obrazy art. 157 § 2 k.k. wyrażające się w ogólnikowym i w żaden sposób nieuzasadnionym stwierdzeniu, że złożone do akt sprawy dopiero w postępowaniu apelacyjnym przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej A. K. płyty CD z nagraniem oznaczonym symbolem [...] jest wystarczającym do poczynienia ustaleń faktycznych, bez jakiegokolwiek odniesienia się do wniosków dowodowych z postępowania przed Sądem Rejonowym konkretnych zarzutów niepełności, niejasności i wewnętrznej sprzeczności, a w konsekwencji przeprowadzenie dowodu z nagrań z tej płyty CD, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, polegającego na oparciu się przy czynieniu ustaleń faktycznych na jednym tylko nagraniu z płyty CD z dnia poprzedzającego zdarzenie wbrew innym nagraniom znajdującym się w aktach sprawy z dnia zdarzenia, co z kolei skutkowało zmianą wyroku Sądu Rejonowego i uznaniem K. M. winnym uderzenia w dniu 30 kwietnia 2019 r. A. K.”

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniósł o jej oddalenie oraz zobowiązanie oskarżonego do zwrotu na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, wobec czego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy skarżący podnosi zarzut wystąpienia bezzwzględnej

przyczyny odwoławczej lub gdy kasację wnosi jeden z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k.

Wobec powyższego, jako że wobec oskarżonego warunkowo umorzono postępowanie karne o czyn I, kasacja obrońcy podlega rozpoznaniu wyłącznie w zakresie zarzutu stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą. Zarzut naruszenia art. 433 k.p.k. nie podlega zaś rozpoznaniu jako nieodpuszczalny z mocy ustawy.

Wprawdzie skarżący podnosi wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci wewnętrznej sprzeczności wyroku Sądu Okręgowego, co przesądza o formalnej dopuszczalności w tym zakresie przedmiotowej kasacji, niemniej analiza akt sprawy nie potwierdza zaistnienia sygnalizowanego przez obrońcę uchybienia.

K. M. został oskarżony prywatnym aktem oskarżenia o popełnienie dwóch przestępstw – z art. 157 § 2 k.k. na szkodę A. K. (czyn I) i z art. 217 § 1 k.k. na szkodę D. K. (czyn II). Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie, z dnia 5 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV K 289/21, został uniewinniony od popełnienia obu zarzuconych mu czynów. W orzeczeniu tym zawarto rozstrzygnięcie o kosztach procesu, w tym związanych z ustanowieniem przez oskarżonego obrońcy, obciążające nimi oskarżycielki prywatne A. K. i D. K.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony przez pełnomocnika jednej z oskarżycielek prywatnych wyłącznie w zakresie dotyczącym czynu I. W pozostałym zakresie – a więc odnośnie do czynu II (naruszenia nietykalności cielesnej D. K.) wyrok Sądu I instancji uprawomocnił się, co dotyczy również rozstrzygnięcia o kosztach procesu w tej części.

W przedmiocie pierwszego z zarzuconych oskarżonemu czynów prawomocne rozstrzygnięcie zapadło dopiero w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej A. K. na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem z dnia 23 listopada 2023 r., sygn. akt VI Ka 1195/22, zmienił wyrok Sądu I instancji w zaskarżonej części (dot. czynu z art. 157 § 2 k.k.) w ten sposób, że postępowanie karne co do tego czynu warunkowo umorzył, obciążając oskarżonego kosztami procesu.

W treści zapadłych w niniejszym postępowaniu orzeczeń, nie sposób dostrzec sygnalizowanej przez skarżącego sprzeczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., a więc uniemożliwiającej wykonanie wyroku w zakresie kosztów lub w razie podjęcia warunkowo zawieszzonego postępowania. Na podstawie lektury postawionego przez obrońcę zarzutu oraz uzasadnienia kasacji nie da się ustalić, które okoliczności, jego zdaniem, świadczą o zaistnieniu w treści zaskarżonego wyroku sprzeczności uniemożliwiającej jego wykonanie i na czym ta sprzeczność ma polegać. Kasacja napisana została bowiem w sposób na tyle chaotyczny i nieprecyzyjny, że zawarty w niej wywód można rozumieć w różny sposób. Nie jest zadaniem Sądu Najwyższego twórcza interpretacja środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników. Ustawodawca po to wprowadził w postępowaniu kasacyjnym przymus adwokacji, by kasacje były formułowane w sposób umożliwiający ich merytoryczną kontrolę. Kasacja obrońcy wniesiona w niniejszej stronie uchybia tym standardom.

Odnosząc się wprost do zarzutu wewnętrznej sprzeczności orzeczenia trzeba zaznaczyć, że występuje ona wówczas, gdy co najmniej dwa jego poszczególne rozstrzygnięcia (niezależnie od tego czy prawidłowe i poprawnie sformułowane) pozostają do siebie w takiej relacji, że ich obu naraz nie da się wykonać. Chodzi tu o rozstrzygnięcia dotyczące tej samej osoby i tego samego czynu, ale powodujące przeciwstawne konsekwencje prawne, tak że wykonanie jednego powoduje unicestwienie drugiego, prowadząc do sprzeczności logicznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2021 r., V KK 14/21). W świetle powyższego za przejaw sprzeczności wyroku nie można uznać wydania wobec oskarżonego dwóch różnych orzeczeń (uniewinniającego i warunkowego umorzenia postępowania) co do dwóch różnych czynów w dwóch różnych instancjach, wraz z towarzyszącymi im rozmaitymi rozstrzygnięciami o kosztach.

Uznając wniesioną przez obrońcę kasację za oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążył oskarżonego kosztami postępowania kasacyjnego i zasądził na rzecz oskarżycielki prywatnej A. K. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 12 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSN Eugeniusz Wildowicz

[PGW]

[ał]